

Chương 64

Lão Già Áo Đen

hàng cười đến chảy nước mắt, nước mắt có pha màu đỏ hồng, tiếng cười của chàng đập vào tai mọi người, chan chát, nhức cả óc.

Công Chúa và Địa Tướng lặng người cả hai bị tiếng cười của chàng gây xúc động phần nào.

Cười một lúc, cơn bão lòng lắng dịu, chàng lau lệ, ngồi trên lưng ngựa, chàng cúi gập người mấy lượt hướng về Công Chúa và Địa Tướng trầm giọng thốt :

- Độc Cô Thanh Tùng nay đã làm nên tội, không dám để liên lụy đến ân sư và bá mẫu, phải mất thanh danh trên giang hồ, vậy mấy lạy này gọi là tội vĩnh viễn cáo biệt ân sư và bá mẫu, tôi thề nguyện từ nay sẽ không bao giờ sử dụng Thiên Oai Chưởng và Địa Tướng Thần Phong Chưởng nữa ! Xin ân sư và bá mẫu ghi nhận điều đó !

Chàng dừng lại một giây, vẽ điều linh lạc lỏng của ngày nào Bạch Mã Trang hiện trở lại trên gương mặt chàng đau buồn cho số kiếp, đơn côi rồi cũng đơn côi, bao nhiêu tình cảm tạo tự trong mấy ngày qua, sưởi ấm cõi lòng những tình cảm đó bỗng đứng lại tan biến như mây khói.

Tại sao ?

Tại vì chàng muốn bao thù cha, muốn cứu mẹ, muốn giải nạn cho các vị thúc bá của chàng ? Tại vì chàng đã khơi dòng máu của kẻ thù, để bảo vệ dòng máu của chàng !

Trời ! kẻ thù đã sát hại phụ thân chàng, chàng giết kẻ thù là một cái tội sao ? Chàng báo hiếu là một cái tội sao ?

Không ! Chẳng bao giờ chàng chịu chiều theo một thiên kiếm như thế ! Người ta không muốn cho chàng sống vì chàng trả hiếu, có thể vô lý như vậy sao ?

Không ! Chàng phải sống ! Không có áp lực nào buộc chàng phải chết, khi đạo làm con chưa tròn, ơn gì thì ơn, nghĩa gì thì nghĩa, không có ơn nghĩa nào buộc chàng phải quên Cha, quên Mẹ, quên các vị thúc bá của chàng được.

Có thái độ rồi chàng bình tĩnh vô cùng, chàng thản nhiên tiếp nối :

- Các vị tiên bối muốn quy tội cho tôi, được lắm tôi sẵn sàng nhận tội cho các vị hài lòng. Nhưng, tôi còn phải nghĩ đến mẹ tôi, đến các vị thúc bá của tôi, nên bắt buộc tôi không tuân mạng được ! Các vị tiên bối muốn gì ? Động thủ ? Thì Độc Cô Thanh Tùng này vẫn còn tuyệt học của Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân, đủ ứng phó với các vị ! Độc Cô Thanh Tùng này sẽ lấy tư cách Chưởng Môn Quỷ Phủ Biệt Cung đáp ứng với hành động của các vị, tôi sẵn sàng lãnh giáo với các vị đây !

Địa Tướng và Công Chúa xanh mặt, cả hai tức uất vô tưởng, câu nói của chàng chạm nặng hai người hơn Thế Ngoại Lão Nhân, bởi ân tình của đôi bên đã thâm hậu lắm rồi. Còn thế Ngoại Lão Nhân ngoài thân phận tiên bối ra, đối với chàng hoàn toàn xa lạ.

Chàng tỏ thái độ đối lập quá rõ ràng, cả hai còn áp lực gì nữa đối với chàng ? Cả hai cùng hét lên :

- Ốc sanh ! Người có chết cũng chưa xứng tội !

Độc Cô Thanh Tùng lạnh lùng :

- Chẳng qua các vị dồn tôi vào bước đường cùng, tôi không còn làm sao hơn được ! Gọi tôi là cầm thú ? Chỉ khi nào tôi phải nhận thiên luân, tôi không nghĩ đến ơn sanh thành, thì tôi mới là cầm thú !

Chàng ngồi lặng trên mình ngựa, chờ một phác tác của đối phương.

Đột nhiên Lam Y Lão Tổ xuất hiện tại cục trường lão cao giọng gọi chàng.

- Độc Cô Thanh Tùng ! Người còn nhìn nhận lão phu là sư tổ nữa không ?

Độc Cô Thanh Tùng nhếch mọi điểm nụ cười khổ :

- Còn bằng vào thái độ của sư tổ ! Tiểu sanh muốn biết sư tổ bằng lòng cho tiểu sanh cứu mẹ hay chẳng ?

Lam Y Sư Tổ đáp liền :

- Hiện tại, ta chưa có ý kiến rõ rệt !

Chàng gật đầu :

- Vậy xin sư tổ hãy đứng ra một bên, chờ xem cục diện diễn tiến như thế nào?

Lam Y Lão Tổ gấp giọng :

- Người định làm gì ?

Chàng lạnh lùng :

- Tôi chỉ có một con đường duy nhất phải theo !

Lam Y Lão Tổ trầm gương mặt, một nét cười thâm hiểm nơi đôi môi, lão bước qua một bên.

Công Chúa, Địa Tướng hai Thế Ngoại Cao Nhân trừng mắt nhìn lão, lão lắc đầu:

- Ai phải ? Ai quấy ? Lão phu không thể phân biệt được, đành làm người ngoài cuộc vậy !

Vừa lúc đó, Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi từ trong Thần Bí Cốc tiến đến lão bật cười hắc hắc, hướng về Độc Cô Thanh Tùng !

- Tiểu tử ! Mạng người còn dài lắm đó mới thoát khỏi Huyết Ảnh Cung ! Nhưng, đã thoát đi rồi, sao còn trở lại ?

Độc Cô Thanh Tùng quát to :

- Im ngay ! Người chớ cần hỏi ta vô ích ! Hãy nhớ cái hạn ước mười ngày là hơn !

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi cười lớn :

- Tự nhiên ! Tiểu tử ! Còn người người cũng nhớ là người chỉ còn sống mười hôm nữa thôi ? Hãy chuẩn bị hậu sự đi là vừa.

Độc Cô Thanh Tùng hừ một tiếng :

- Rồi người xem, đừng khoát lát sớm !

Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi day qua Vạn Cực Đế Quân :

- Người lại đây ! Người định nhảy vào cuộc chiến với họ nữa sao ? Mặc họ, việc đó không can gì đến mình cả !

Vạn Cực Đế Quân giật mình, vội chạy đến bên cạnh Huyết Ảnh Tử Vưu Hồi.

Độc Cô Thanh Tùng gằn giọng :

- À ! Người khinh là ta không dám làm gì lão con của người ! Người cãi lời ta ?

Bốp ! Bốp ! Bốp !

Chàng đánh ba tát tay vào mặt Vạn Cực Thiên Tôn, đôi mắt của lão sưng vù lên, làn da đỏ ửng.

Vạn Cực Đế Quân đau đớn cho con quá, rít lên :

- Trời ! Người định giết con ta ?

Công Chúa quát :

- Súc Sanh ! Người giục bọn ta động thủ gấp ?

- Bồn Chưởng môn đã tuyên bố trước rồi ! Các vị muốn thế nào bồn Chưởng môn sẽ ứng phó thế ấy ! Tùy các vị !

Hai thế Ngoại Cao Nhân thủ kiếm chặt trong tay, không nói một lời cả hai nhìn nhau, rồi lại nhìn Địa Tướng và Công Chúa.

Bất thành linh cả hai cùng khoa kiếm.

Ret ! Ret ! ret !

Thanh kiếm quét không gian rít gió như tiếng lụa xé, biến thành hai đạo kiếm quang chụp xuống đầu Độc Cô Thanh Tùng.

Độc Cô Thanh Tùng cười ha hả :

- Đây là những kẻ không biết sĩ nhục là gì ? Ta đã biết thế nào rồi các người cũng liên thủ tấn công ta ! Ta chấp đó !

Chàng không còn giữ sự tôn kính đối với hai thế Ngoại Lão Nhân nữa. Đã một lần họ quyết sống chết với chàng, giờ đây họ lại diễn cảnh đó, không hề thông cảm cho chàng thì tội gì chàng phải nể nang mãi mãi ?

Ít ra, chàng cũng phải cảnh cáo họ, chàng không phải là người họ có thể khinh thường nếu chàng không nỡ giết họ thì chàng cũng phải làm sao cho họ từ nay không dám động đến chàng nữa.

Quý Vương Trượng theo tay chàng vung lên, trượng ảnh chớp ngời hai thanh kiếm dịch đồng một lúc bị phong trụ ngay, kiếm quang tan biến mất.

Bàn tay tả đẩy Cửu Âm Thần Chưởng ra, chưởng phong vút đi rồi bàn tay đó sè năm ngón. Hàn Man Chỉ tiếp theo bay tới như năm mũi tên.

Hai vị Thế Ngoại Lão Nhân vội nhảy tạt qua một bên Tôn Bất Tử hét to :

- Công chúa, Địa Tướng hai người đứng chờ ra đó mà nhìn à ?

Địa Tướng như xuất thần từ lân, giật mình cao giọng :

- Bọn ta phải liên thủ quần chiến à ? Không sợ võ lâm thiên hạ người ta cười cho sao ?

Tôn Bất Tử trầm giọng :

- Không liên thủ thì làm gì nổi hần ?

Địa Tướng suy nghĩ một chút cho Tôn Bất Tà nói có lý, trong hiện tình nếu câu nệ tiểu tiết thì không hy vọng gì đoạt được ý muốn.

Lão quát lên :

- Nghiệt súc ! Người tạo nên oan nghiệt đầy trời, ta không còn dung dưỡng cho người được nữa !

Độc Cô Thanh Tùng biết rõ Địa Tướng sắp xuất thủ, chàng ngưng thần chờ đợi.

Hai thế Ngoại Lão Nhân thấy Địa Tướng sắp tham gia cuộc chiến, liền vung kiếm toạ hai màn hào quang, cuốn tới bức dồn chàng.

Chàng vũ lộng Quỷ Vương TRượng, vụt vù, trượng ảnh lợp không gian ngăn chặn kiếm quang của đối phương vững như tường đồng vách sắt.

Địa Tướng không chậm trễ, đẩy ra một chưởng cương liệt vô tưởng.

Chỉ có Công Chúa là chưa vào cuộc, có lẽ bà con phân vân chưa dứt khoát được thái độ chẳng, mặc dù bà căm hờn Độc Cô Thanh Tùng hơn ai hết, bởi bà là nữ nhân giàu tình cảm và dễ xúc động hơn nam nhân, hận thì có hận, mà tình thương không phải mỗi lúc mỗi cắt đứt được dễ dàng.

Thực tâm mà nhận xét hiện tại công lực Độc Cô Thanh Tùng đã tiến đến cảnh siêu huyền, vượt hẳn Địa Tướng một bậc mà Thiên Oai Chưởng thuộc Dương, Tử Ấn Chưởng thuộc Âm, đồng nhau thì tương sanh, mà sai lệch nhau thì tương khắc cái nào mạnh thì khắc cái yếu. Do đó Tử Ấn Chưởng hoá giải Thiên Oai Chưởng không khó khăn cho lắm.

Bạch !

Một tiếng chạm vang khê lên, tuy khê nhưng sức dội vô cùng mãnh liệt, Địa Tướng bị đẩy lùi hơn ba bước.

Công chúa thấy thế sợ chàng quá phần uất giận chàng :

- Nghiệt súc ! Người có nghĩ đến hậu quả của sự ngông cuồng hôm nay chăng?
Độc Cô Thanh Tùng trầm giọng :

- Hậu quả ? Chết là hết ! Song chết mà tròn thiên luân tròn nhân đạo, thì cái chết đó đáng tiếp nhận lắm !

Chàng rít lên :

- Ai muốn cho tối chết cứ vào !

Công Chúa thấy chàng thách thức, không còn kiên nhẫn đứng ngoài cuộc chiến nữa, vội vận dùng Thần Phong Chưởng xuất chiêu công tới.

Độc Cô Thanh Tùng biết rõ, Công Chúa là nữ nhân, thuộc âm, còn Thần Phong Chưởng thuộc Dương, Âm nhân luyện Dương Công khó đạt đến mức hoả hầu, song Công Chúa suốt mấy mươi năm địa nỗ lực tu vi, nên cũng đạt được tám thành công lực.

Hiện tại bà xuất thủ tới tám thành, kể ra áp lực vô cùng mãnh liệt, chàng không dám khinh thường nên vũ lộng Quỷ Vương Trượng nhanh như gió cuốn, trượng hoa ào ào đổ xuống như mưa rào, tạo thành một bức hình phong kín đáo chặn luôn hai đạo hào quang của hai Thế Ngoại Lão Nhân, còn Địa Tướng thất bại qua chiêu đầu, vận thần lực đánh tiếp một chiêu nữa.

Tất cả bốn cùng liên thủ hiệp công, nếu Độc Cô Thanh Tùng không vương bận Long Mã và Vạn Cực Thiên Tôn trên mình ngựa thì chẳng có sợ gì ?

Chàng phải bảo vệ lương cho Long Mã, chàng phải bảo vệ Vạn Cực Thiên Tôn, cần nhất là lão bang chủ Huyết Ma Bang phải sống thì chàng mới truy nguyên nhanh chóng chỗ giam cầm mẹ chàng và các vị thúc bá.

Dó đó, chàng chú trọng về thế thủ hơn.

Nhưng, đối với cường địch nếu thủ nhiều công ít, thì dễ bị địch bức dồn dù sao thì Độc Cô Thanh Tùng cũng phải lúng túng trước áp lực của bốn tay thượng thặng.

Chàng trông cậy vào Quỷ Vương Trượng chứ lúc đó chàng không còn dùng Tử Ấn Chưởng hoặc Cửu Âm Chưởng, Hàn Man Chỉ gì khác được nữa, chàng không dám phân tán công lực và tâm thần.

Chàng vận dụng toàn lực tu vi điều khiển chiếc Quỷ Vương Trượng, trượng ảnh chớp ngời càng lúc càng dày, càng lan rộng quanh mình chàng hào quang lớp lớp bao kín, áp lực trượng ảnh bức ra, như núi chuyển biển động, chàng chưa hề bị địch gây một tổn thương nào.

Hai Thế Ngoại Lão Nhân sở dĩ dùng kiếm là phòng Độc Cô Thanh Tùng hóa thành Huyết Ảnh, giờ thấy chàng không thi triển Hoá Huyết Công hai lão nghĩ dùng kiếm không bằng dùng chưởng, nên thu kiếm về tra vào vỏ đoạn cùng phát xuất chưởng công tới.

Độc Cô Thanh Tùng thầm nghĩ:

“Cả bốn người đều quyết tử chiến với ta? Ta có thể mất mạng tại đây chăng? Ta phải chết nơi tay họ à?”

Bốn đạo chưởng kinh ào ào bay tới.

Lâm cảnh nguy, chàng sôi động tách cuồng ngạo như ngày nào, bật cười mang đại, vô hình trung chàng đã phát động cương khí hộ trì quanh cơ thể, đồng thời chàng vận tất lực bình sanh, quét một vòng tay ra trước.

Bùng!

Trước tiên, chưởng phong của chàng chạm phải kinh đạo của hai Thế Ngoại Lão Nhân. Nhờ đứng trên mặt đất chân tấn rất vững vàng, vả lại cả hai có công tu vi trên trăm năm khổ luyện, nên không bị chấn động còn Độc Cô Thanh Tùng ngồi trên mình ngựa tư thế mất cả nương tựa, có khác nào chàng đứng trong không trung lơ lửng tự nhiên chàng phải bị ảnh hưởng của sức chạm, toàn thân chàng rung chuyển. Nếu chàng không kém giữ vững thân hình ắt phải rơi xuống đất rồi.

Con Long Mã vốn là thần vật nó cũng có sức chịu đựng khá lắm, nếu không nó cũng bị nhào lộn mấy vòng dù muốn dù không chàng cũng phải nhào theo.

Nhưng chưa hết.

Hai luồng kinh Thế Ngoại Lão Nhân vừa qua, thì Thần Phong Chưởng và Thiên Oai Chưởng bay tới.

Thiên Oai Chưởng phát xuất trước Độc Cô Thanh Tùng không tài nào xoay trở kịp, chàng rú lên một tiếng, lưng chàng đã lãnh một chưởng của Địa Tướng.

Tuy có cương khí phòng hộ quanh mình chàng không khỏi bị rung động toàn thân, mặt chàng biến sắc, chàng chao chao người suýt rơi xuống đất.

Vừa lúc đó Thần Phong Chưởng của Công Chúa quét sang, dĩ nhiên nếu chàng hứng một chưởng đó dù chàng có lợi hại như thế nào cũng cầm chắc cái bại trong tay.

Và cái gì phải đến, đã đến.

Nếu lúc đó chàng có thừa thời gian phản công, vị tất chàng hoá giải nổi chưởng kinh của Công Chúa, huống hồ chàng thúc thủ trước một đạo lực kinh hồn.

Thần Phong Chưởng chạm vào người chàng, không gây tiếng động mạnh, đánh hất chàng xuống ngựa liền...

Tuy rơi xuống đất Độc Cô Thanh Tùng không quên Long Mã chàng sợ nó sẽ bị hại như chàng, vội hét to :

- Tuyết Ca ! Chạy đi !

Long Mã hí lên một tiếng rền, phóng chân bay qua đầu bốn người thoát khỏi vòng vây.

Vạn Cực Đế Quân thấy Độc Cô Thanh Tùng ly khai Long Mã, mà Vạn Cực Thiên Tôn thì vẫn còn trên lưng ngựa, lão thấy cách duy nhất giải nạn cho con đã đến, vội nhún chân nhảy vọt chận đầu Long Mã.

Lam Ya Lão Tổ quắc mắt tinh quang ngời lên như điện chớp, nhảy ra đón Vạn Cực Đế Quân liền.

Bàn tay lão tổ phất tới Lam Lâm Chủ Thủ bay ra, chiếu thẳng vào người Vạn Cực Đế Quân đồn thời Lão Tổ quát :

- Vô ích ! Người đừng tưởng dễ thừa cơ hạ thủ đoạn !

Vạn Cực Đế Quân cấp tốc tạt tránh qua một bên.

Chẳng chậm trễ Lão Tổ phi thân tới trước đầu ngựa, như thiên thần xuất hiện vào vệ tuần mã.

Lão Tổ còn sợ con Long Mã hiểu lầm, vỗ về nó :

- Tuyết Nhi ! Ta không làm hại con đâu !

Nhanh như chớp Lão Tổ đảo bộ đến bên lưng Long Mã, đưa bàn tay áng trên huyết Thiên Linh của Vạn Cực Thiên Tôn đang hôn mê trầm trầm, đoạn gọi Vạn Cực Đế Quân.

- Vạn Cực Lão Nhi ! chúng ta cùng là bạn già với nhau, tánh khí của ta thế nào chắc ngươi thừa hiểu. Hãy sử sự thông minh hơn, đừng buộc ta làm việc không muốn làm!

Vạn Cực Đế Quân phẫn nộ tột độ, đôi mắt của lão như bắn lửa sáng ngời song lão còn làm gì được nữa ? Lão gằn giọng mắng :

- Lão quái vật chen vào việc của ta ! Được lắm ! Rồi cũng có ngày mình gặp lại nhau để nhắc lại chuyện hôm nay !

Lam Y Lão Tổ không lưu ý đến lời Vạn Cực Đế Quân nắm được con tin trong tay để lung lạc lão ác ma rồi, Lão tổ day qua nhìn Độc Cô Thanh Tùng, không rõ xúc cảm thế nào đôi mắt của lão ngời lệ thảm.

Độc Cô Thanh Tùng mưa ra mấy búng máu tươi, chàng vừa mưa ra vừa phản công.

Bên kia, bốn người luân phiên nhau xuất thủ chưởng phong liên tục phát ra, làm chàng luôn luôn ứng phó.

Trong tình trạng chàng, dù ai có thân xác bằng kim cương cũng phải bị hủy hoại, hà huống bằng xương bằng thịt như chàng ?

Đã đến lượt Tôn Bất Tử xuất thủ.

Độc Cô Thanh Tùng bỗng sáng ngời đôi mắt như một ngọn đèn cạn dầu chực tắt vùng loé lên, chàng rít lên một tràng cười cuồng dại :

- Ha ha ! Ta muốn sống ! Ta phải sống !

Chàng hét lên một tiếng lớn.

Bùng !

Chàng chưa kịp làm gì, chưởng phong Tôn Bất Tử quét qua, cuốn băng nhào lộn bốn năm vòng trên mặt đất.

Độc Cô Thanh Tùng lại mưa ra một búng máu, chàng cố gắng lắm mới đứng vững được.

Đường Bất Tử kêu to :

- Tiểu tử ! Tại sao ngươi không vận khởi Hoá Huyết Công?

Độc Cô Thanh Tùng nhếch môi cười lạnh :

- Ngươi muốn ta hoá mình thành Huyết Ảnh không ! Không đâu, nếu hôm nay ta phải chết dưới tay các ngươi thì ta chết với tư cách của một Độc Cô Thanh Tùng chính Độc Cô Thanh Tùng bị các ngươi đánh chết chứ không phải là Huyết Ảnh Tử bị đánh chết ! Dù thấy nguy ta cũng không bao giờ dùng đến Hoá Huyết Công cứu vãn tình hình. Các ngươi cứ yên trí đi giết được ta rồi các ngươi cứ hãnh diện mà hưởng về hào kiệt võ lâm, tuyên ngôn lên là đã liên thủ hạ sát được Huyết Ảnh Tử mặc dù thật sự các ngươi chỉ giết Độc Cô Thanh Tùng thôi ! Độc Cô Thanh Tùng chết vì Cửu Âm Thần Công, Hàn man Chỉ và Quỷ Phủ Âm Cung Kiếm không thể đương cự với sự hiệp công liên thủ của bốn tiền bối !

Chàng bật cười lớn :

- Ha ! Ha ! Chết như thế Độc Cô Thanh Tùng vinh hạnh biết bao, mà các vị cũng thừa vinh hạnh ! Còn ai không tưởng các vị hạ sát Huyết Ảnh Tử ? Lịch sử võ lâm sẽ ghi công đức các vị !

Địa Tướng quát chặn :

- Nghiệt súc ! Trong thiên hạ còn ai không biết Độc Cô Thanh Tùng và Huyết Ảnh Tử là một, ngươi đừng tưởng không vận dụng Hoá Huyết Công là bọn ta nường tay cho ngươi !

Chàng càng cười lớn :

- Nhưng Độc Cô Thanh Tùng chết rồi, vẫn còn Huyết Ảnh Tử như thường ! Một chiêu Thiên Nộ Địa Oán Trong Thiên Oai Chưởng Pháp bay tới, chặn lời chàng.

Lam Y Lão Tổ nhắm mắt lại không dám nhìn lão lắm bầm :

- Xong rồi ! Thế là hết ! Thương hại thay cho hần !

Một tiếng nổ vang lên như sấm tiếp theo đó Địa Tướng quát to :

- Ngươi là ai ?

Hai Vị Thế Ngoại Lão Nhân cũng kêu lên :

- Cát Bất Tử ! Ngươi cứu hần ? Ngươi có biết hần là ai không ?

Lam Y lão Tổ hết sức kinh ngạc, mở to đôi mắt ra thấy cục trường có thêm một lão già vận y phục đen, gương mặt của lão hiện rõ vẻ bất bình phần uất.

Lão Nhân đó cất tiếng giọng đầu cầm hờn :

- Đường Bất Tử ! Tôn Bất Tử ! Hai người là hạng người gì lại liên thủ đánh một hài tử chưa đầy hai mươi tuổi ? Hắn có phạm tội gì, tội đó quan trọng đến độ không tha thứ được chăng ?

Tôn Bất Tử cao giọng :

- Cát Bất Tử ! Già đến tuổi của người còn hồ đồ như vậy à ? Tại sao người không dò trước hỏi sao cho tường sự việc, người biết hắn là ai không ?

Cát Bất Tử tròn tròn đôi mắt :

- Tôn Bất Tử ! Suốt trăm năm qua chả lẽ ta không hiểu thấu được tà tâm của người không hề biến cải ? Người hiểu động tham sát bất chấp thị phi nếu ta không biết hắn là ai thì người lại biết được hắn à ?

Tôn Bất Tử biến sắc nhưng gượng thốt :

- Hắn là Huyết Ảnh Tử đó !

Cát Bất Tử hừ lạnh :

- Huyết Ảnh Tử thì đã sao ? Hể là Huyết Ảnh Tử thì phải chết à ?

Tôn Bất Tử nhấn mạnh :

- Nhưng hắn đã sát hại vô số mạng người !

Cát Bất Tử hét to :

- Câm ngay ! Tôn Bất Tử ! Thế Ngoại Tam Lão Nhân chúng ta tuy mấy mươi năm sau này không xuất hiện trên giang hồ, song hào kiệt võ lâm còn ai không biết hể xuất hiện là có đủ bộ ba ? Vừa rồi hai người đến Nga My sơn tìm ta hai người có biết tại sao ta không tiếp các người không ?

Tôn Bất Tử trở mắt :

- Việc đó...

Cát Bất Tử gần giọng :

- Không có việc gì hết, hãy xếp qua mọi việc nào không dính dấp đến việc hôm nay còn như Độc Cô Thanh Tùng không ai biết hấn tường tận bằng ta ! Hai người hãy hiểu như vậy, và không còn lấy làm lạ tại sao ta cứu hấn.

Địa Tướng đánh ra một chiêu Thiên Oai Chưởng tưởng đâu sẽ kết liễu tánh mạng Độc Cô Thanh Tùng không ngờ Cát Bất Tử từ đâu hiện ra đón chặn cứu chàng, làm lão sôi giận lên. Lão không đợi cho Thế Ngoại Tam Lão Nhân dứt chuyện với nhau lão vội chen lời :

- Ta là sư phụ của hấn, ta lại biết hấn kém người à ?

Cát Bất Tử lại nhìn Địa Tướng, ánh mắt lộ vẻ khinh miệt rõ rệt lão lạnh lùng xì một tiếng :

- Người là sư phụ của hấn ? Hừ ! Người có xứng đáng gì với danh từ đó mà phô trương ? Người biết không ? Ta có mặt tại đây từ đầu đến cuối sự việc ta thấy tất cả, ta nghe tất cả Độc Cô Thanh Tùng hết lời cầu khẩn van xin người, chỉ gia hạn cho hấn mười hôm thôi, sau khi hấn làm tròn hiếu phận, hấn sẽ nạp mình chịu tội tùy người xử trị, thế mà người sắt đá khẳng khẳng từ chối không cho hấn đáp ơn sanh thành, không cho hấn trả nghĩa các vị thúc bá của hấn, đã vậy người còn dồn hấn vào tử địa ! Trên thế gian này có hạng sư phụ nào như người chăng ?

Địa Tướng tắt lý cố gượng kêu lên :

- Nếu hôm nay tay buông tha cho hấn, giang hồ sẽ cho là ta tiếp tay cho kẻ ác, dung dưỡng kẻ ác võ lâm sẽ phỉ nhổ vào mặt ta, ta còn làm sao hơn ? Phàm bất cứ nhân vật nào trong thiên hạ đều có cái bốn phận phải diệt trừ hấn !

Địa Tướng dừng lại một chút, đoạn trầm giọng thốt :

- Ta không thể gánh chịu một trách nhiệm nặng nề như thế trước quần hùng võ lâm, ta phải diệt trừ hấn !

Cát Bất Tử hừ lạnh :

- Hiện tại, người đã đoạn tình sư phụ đệ tử rồi, còn trách nhiệm gì nữa mà phải gánh chịu ? Ta tưởng người nên câm lặng là hơn !

Địa Tướng thẹn quá trừng mắt nhìn trừng lão.

Cát Bất Tử lạnh lùng tiếp nối :

- Người không phục lời ta nói ! Không phục thì cứ giở thủ đoạn cần gì phải giận dữ ? Người đừng tưởng Nga My lão Nhân Cát Trường Sinh này không đủ sức hạ người.

Địa Tướng run rung người thầm nghĩ :

“Lão là Nga My Lão Nhân ? Trong số Thế Ngoại Tam Lão Nhân, lão là người có võ công thâm hậu hơn hết !”

Cát Bất Tử hừ một tiếng :

- Người không dám làm gì ta ? Không dám thì nên khóa cái mồm lại cho ta nhờ !

Rồi lão hướng sang Công Chúa :

- Công Chúa là ngươn phối của Thiên Tướng há chẳng biết Thiên Tướng là bậc nhân kiệt anh minh thần dũng sao ? Công Chúa hành động hồ đồ như vậy không sợ làm mất thanh danh của chồng à ? Bây giờ ta có thể cho các người biết sau chiến dịch Vọng Nguyệt Bình trên Thanh Thành Sơn, giết hại hơn hai trăm môn đồ của Huyết Ảnh Cung, Độc Cô Thanh Tùng biết mình gây nên tội nghiệt đầy trời hấn đến Nga My Sơn toan hủy mình, như vậy hấn đâu phải là con người không tanh máu ?

Tôn Bất Tử cười nhẹ :

- Hấn có ý đó là phải, bởi hấn còn sống ngày nào là thiên hạ sẽ khổ với hấn ngày ấy !

Cát Bất Tử cao giọng :

- Nhưng hấn không chết ta cứu hấn, một kẻ kỳ tài như hấn có đâu chết vô lý như thế ? Hấn chết là võ lâm gầy đổ một cây trụ kinh thiên !

Tôn Bất Tử xì một tiếng :

- Một bậc kỳ tài trong võ lâm hai tay vấy máu hồng tanh tươi !

Cát Bất Tử không buồn để ý đến lời mỉa Tôn Bất Tử thản nhiên tiếp :

- Những kẻ chết trong tay của hấn là những tên cùng hung cực ác dù có chết cũng không bù với tội, huống chi hấn còn cứu mẹ, thì việc làm của hấn có trái đạo đâu.

Nga My Lão Nhân Cát Bất Tử đối trước bốn người, biện hộ cho Độc Cô Thanh Tùng một cách vững chắc, khiến cả bốn người nín lặng không một ai có lý lẽ gì bác lại lập luận của lão.

Trong thời gian đó Độc Cô Thanh Tùng điều tư khôi phục chân người, chàng từ từ đứng lên đột nhiên chạy bay đến Nga My Lão Nhân, không kịp làm lễ chàng xúc động quá nhào xuống đất khóc ồ lên. Chàng khóc ồ lên, chàng khóc đến máu hoà với lệ, lệ đỏ cuồn giọng lẫn dài theo má.

Đứng ngoài vòng cục diện, Lam Y Lão Tổ xúc động lòng trắc ẩn, cũng khóc theo.

Nga My Lão Nhân cúi xuống vỗ về chàng cử chỉ lão hết sức từ hào hiền dịu, lão thốt :

- Hài tử ! Đừng bi lụy quá lắm chẳng có việc gì đâu ! Người đời ai cũng thế phải có một lần tao ngộ bi đát như vậy cả, cố can đảm lên chống chọi với nghịch cảnh, vượt mọi khó khăn cương quyết nhìn vào thực tế, hành động sở nguyện của mình miễn là cái sở nguyện đó thuận trời, hợp đạo. Người đi đi !

Độc Cô Thanh Tùng thu lệ, lạy Nga My Lão Nhân mấy lạy, chuyển mình sang Công Chúa và Địa Tướng cúi đầu mấy lượt.

Công Chúa và Địa Tướng chừng như đã hồi tâm, vẻ xúc động hiện lên gương mặt, có lẽ cả hai thẹn mình quá hẹp hòi không dám nhận sự cung kính của chàng, vội lùi lại mấy bước sắc diện thoát trắng, thoát xanh.

Cả hai không nói tiếng nào mà Độc Cô Thanh Tùng cũng không nói tiếng nào.

Độc Cô Thanh Tùng đứng lên từ từ cất bước, bước chân của chàng nặng nề quá đáng dấp của chàng uể oải quá, chàng như chán ngán tất cả sự đời, chàng hướng về phía Long Mã.

Lam Y Lão Tổ vội mang Vạn Cực Thiên Tôn đến trao lão ác ma cho chàng.

Độc Cô Thanh Tùng vẫn im lặng từ từ quỳ xuống vừa bái tạ ơn lão tổ vừa tiếp nhận lão ác ma.

Long Mã đã đến gần chàng không đợi chàng đến nó.

Nội thương còn trầm trọng nơi mình, Độc cô Thanh Tùng không dám nhảy lên ngựa, chàng từ từ leo lên, quay nhìn lại mọi người một thoán, ánh mắt của chàng ngời lên vẻ bi thảm vô cùng.

Tuy không thốt ra lời, chàng thâm nhủ :

- Thôi vậy ! Tạm biệt ! Biệt tất cả ! Biệt ân sư ! Biệt bá mẫu !

Chàng thúc gối nhẹ vào hông ngựa, lỏng cương, hướng về cốc khẩu. Lam Y lão tổ bỗng phi thân vút theo chàng, cao giọng nói :

- Người thương thế nặng nề như vậy, nếu gặp địch phục kích thì sao ? Để ta cùng đi với người !

Lão băng mình đi trước mở đường. Độc Cô Thanh Tùng run run giọng yết ớt thốt :

- Sư tổ không phải nhọc lo ! Tiểu sanh tự lượng sức mình có thể ra đi được, dù gặp chúng ngăn cản, cũng không đến nỗi nào !

Mặc chàng nói gì thì nói, Lam Y lão tổ vẫn đi tới.

Hai bóng trắng từ xa lao vút đến. Hai bóng đó là Lan nhi và Thu nhi. Cả hai vừa trông thấy Độc Cô Thanh Tùng vội kêu lên :

- Thanh Tùng ca !

Độc Cô Thanh Tùng nhếch nụ cười thâm, thấp giọng :

- Lan muội ! Thu muội ! Hẹn gặp lại !

Nàng Thu trông thấy tình trạng của chàng, biến sắc :

- Thanh Tùng ca ! Ai làm cho Thanh Tùng ca thọ thương như thế ?

Độc Cô Thanh Tùng không đáp, hướng sang nàng Lan :

- Lan muội đừng quên những lời tôi nói vừa rồi ! Thôi tôi đi đây !

Chàng giật cương ngựa . Vừa lúc đó, Công Chúa gọi to :

- Lan nhi ! Thu nhi ! Hai người lại đây !

Nàng Lan và nàng Thu vâng lời, chạy đến Công Chúa, rồi còn quay đầu nhìn theo chàng. Độc Cô Thanh Tùng giục Long Mã từ từ chạy đi, theo sau Lam Y lão tổ.

Chàng đi không vội lắm, nhưng bóng chàng khuất nhanh trong ánh mắt của nàng Lan và Thu, vì hai nàng không còn nhìn rõ được qua hai màn lệ.

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ

- May 2003 -